

РАЗПОРЕЖДАНЕ

№ 868

гр. Перник, 08.08.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на осми август през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Съдия: МАРИЯ В. МИЛУШЕВА

като разгледа докладваното от МАРИЯ В. МИЛУШЕВА Въззивно гражданско дело № 20231700500524 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е във връзка с въззивна жалба, депозирана от „Неткредит“ ООД, ЕИК 201253421, със седалище и адрес на управление в гр. София, ПК 1797, район „Изгрев“, ул. „Лъчезар Станчев“ № 3 (Литекс Тауър), ет. 10 чрез главен юрисконсулт П. П. срещу Решение № 86 от 11.05.2023 г. на Районен съд - Радомир, постановено по гр. д. № 983/2022 година, с което първоинстанционният съд е прогласил за нищожни клаузите, съдържащи се в чл. 4, ал. 3 и чл. 6 от договор за потребителски кредит № 202202021204220005/02.02.2022 г., сключен между Д. Б. Г., с ЕГН: *****, с адрес: с. Лобош, общ. Ковачевци, обл. Перник и „Неткредит“ ООД, с ЕИК: 201253421, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н „Изгрев“, ул. „Лъчезар Станчев“ № 3, ет. 10, поради противоречие със закона и с добрите нрави.

С решението съдът е осъдил Д. Б. Г. да заплати на „Неткредит“ ООД сумата от 244,00 лева /двеста четиридесет и четири лева/ – главница по договор за потребителски, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на предявяване на насрещната искова молба – 19.12.2022 г. до окончателното изплащане на задължението, като е отхвърлил иска за разликата до пълния предявен размер от 284,90 лева /двеста осемдесет и четири лева и деветдесет стотинки/, както и иска за сумата от 10,60 лева /десет лева и шестдесет стотинки/, представляваща обезщетение за забава за периода от 04.08.2022 г. до 15.12.2022 г. и сумата от 17,10 лева /седемнадесет лева и десет стотинки/, представляваща договорна лихва за периода от 03.06.2022 г. до 03.08.2022 г., като неоснователни и недоказани.

С депозираната в установения от закона срок по чл. 259, ал.1 от ГПК въззивна жалба „Неткредит“ ООД обжалва първоинстанционното решение, в частта, с която е уважен предявеният срещу дружеството установителен иск и в частта, с която е отхвърлен предявеният насрещен иск, тъй като намира, че същият е частично недопустим, а в останалата част неправилен. На първо място решението се сочи като недопустимо в частта, с която клаузите на чл. 4, ал. 3 и чл. 6 от договора за кредит са нищожни като противоречащи на добрите нрави. Допълва се, че неправилно първата инстанция в мотивите си е достигнала до извода, че сочените договорни клаузи са

нищожни на всички релевирани от ищеца основания, като се навеждат твърдения, че с уважаването на иска за обявяване на нищожност на едно от тези основания, съдът не дължи произнасяне по исковете, предявени на други въведени в процеса основания и следва да ги остави без разглеждане. На следващо място се сочи, че първоинстанционният съд напълно е игнорирал приетото като доказателство по делото писмо от Комисията за защита на потребителите, както и искането на ответника, ищецът да уточни претенцията си, като въпреки направените от страна на ответника възражения и наличните по делото доказателства е приел, че неуточнената клауза е неравноправна и противоречи на закона. С жалбата се твърди, че при постановяване на решението районния съд е достигнал до неправилни изводи, което е довело и до постановяването на неправилен съдебен акт, като се излагат подробни съображения в подкрепа на релевираните възражения. По подробни доводи се сочи, че процесния договор отговаря на законовите изисквания и не противоречи на закона, като в подкрепа на изложеното се цитира и съдебна практика. Въз основа на изложеното се моли съда да обезсили обжалваното решение в частта, с която неустоечната клауза от процесния договор за кредит е обявена за нищожна поради противоречие с добрите нрави. Моли се атакуваното решение да бъде отменено като неправилно в частта, с която неустоечната клауза е обявена за нищожна поради противоречие със закона. Прави се искане въззивната инстанция да отмени като неправилно Решение № 86 от 11.05.2023 г. на Районен съд - Радомир, постановено по гр. д. № 983/2022 година в частта, с която е отхвърлен предявеният срещу Д. Г. насрещен осъдителен иск за следните суми: горницата над присъдената главница в размер на 244.00 лева до пълния претендирай размер от 284.90 лева и 17.10 лева - договорна лихва, начислена за периода от 03.06.2022 г. до 03.08.2022 година и посочените суми да бъдат присъдени в полза на дружеството. Прави искане за присъждане на сторените по делото разноски. Не се представят и не се сочи необходимост от събирането на нови доказателства.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК Д. Б. Г. чрез адв. М. М. е подала отговор на въззивната жалба, с който се твърди, че наведените в нея твърдения са неоснователни. Счита постановеното решение за правилно, обосновано и законосъобразно. Намира за правилна преценката на районния съд, че процесния договор не отговаря на законовите изисквания и излага подробни съображения в подкрепа на декларираното. Твърди, че в случая не е приложима разпоредбата на чл. 26, ал. 4 от ЗЗД, съгласно която нищожността на отделни части не влече нищожност на договора, когато те са заместени по право от повелителните правила на закона или когато може да се предположи, че сделката би била сключена и без недействителните ѝ части. Допълва, че в настоящия казус следва да се вземе предвид разпоредбата на чл. 22 от ЗПК, по силата на която, когато не са спазени изискванията на конкретни разпоредби от закона, то договърът за потребителски кредит е изцяло недействителен, като в подкрепа на изложеното се цитира съдебна практика по сходни казуси. Моли решението на първата инстанция да бъде потвърдено. Прави искане ответното дружество да бъде осъдено да заплати разноските по настоящото производство. Не се представят и не се сочи необходимост от събирането на нови доказателства.

С Определение № 373 от 15.06.2023 г., Районен съд гр. Радомир е изменил решение № 86/11.05.2023 г. по гр. дело № 983/2022 г. по описа на РС – Радомир в частта на разноските, като е осъдил „Неткредит“ ООД, с ЕИК: 201253421, да заплати на основание чл. 38, ал. 2 ЗА на адв. М. В. М. от АК – Пловдив допълнително сумата от 146,34 лева /сто четиридесет и шест лева и тридесет и четири стотинки/. представляваща дължимо адвокатско възнаграждение, с включен ДДС.

В указания срок е депозирана частна жалба от „Неткредит“ ООД чрез главен юрисконсулт П. П., с която се твърди, че същото е неправилно и следва да бъде отменено. Сочи се, че съдът не е съобразил, че при присъждане на възнаграждение по чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата (ЗА) не се присъжда ДДС, Доколкото предоставената безплатна правна помощ представлява безвъзмездна доставка на услуга по смисъла на чл. 9, ал. вр. чл. 8 ЗДДС, то същата не подлежи на облагане с ДДС. На следващо място се сочи, че съдът не е обвързан от минималните възнаграждения, предвидени Наредбата, приета от професионалната организация на адвокатите и разполага с възможността да определи възнаграждението по справедливост, съобразно фактическата и правна сложност на съответното производство. Допълва, че производството пред първата инстанция не се отличава с фактическа и правна сложност, както и че пълномощникът на ищеца не се е явил в нито едно от проведените по делото открити заседания, поради което не би следвало да му бъдат присъждани разноски в размер, който на практика нарушава основния за българското гражданско право принцип на забраната на неоснователно обогатяване.

В срок е постъпил отговор по подадената частна жалба от страна на Д. Б. Г. чрез адв. М. М., с който се навеждат твърдения, че атакуваното определение е правилно и законосъобразно. Соци, че съобразно представените по делото доказателства е видно, че процесуалния представител на страната е регистрирано по ДДС лице, въз основа на което съгласно трайно установената най – нова практика на ВКС, където е указано, че при присъждане на възнаграждение за оказана безплатна адвокатска помощ и съдействие от адвокат, регистриран по ЗДДС, или адвокат преупълномощен по реда на чл. 71, ал. 1 от ЗАДв. От регистрирано по ЗДДС адвокатско дружество, дължимото възнаграждение съгласно чл. 38, ал. 2 от ЗАДв. във връзка с Наредба № 1/09.07.2004 г. следва да се включва ДДС. Въз основа на изложеното се моли съда депозирана частна жалба да бъде оставена без уважение.

При извършената по реда на чл. 267, ал. 1, изр. първо ГПК служебна проверка, съдът установява, че жалбите са допустими и са съобразени с изискванията за редовност по чл. 260 и 261 ГПК.

С жалбите и с отговорите страните не са поискали събиране на нови доказателства във въззивното производство по смисъла на чл. 266, ал. 2 и ал. 3 ГПК, поради което за въззивния съд не възниква задължение да се произнесе служебно в процедурата по чл. 267 ГПК.

Доколкото в жалбите и отговорите, страните не представят и не се сочат необходимост от събирането на нови доказателства, въззивният съд намира, че преценката за спазване на разпоредбите на чл. 146 ГПК и правилността на фактическите и правни изводи на първоинстанционния съд относно релевантните за спорното право факти, касае оценка по съществуването на спора, която въззивната инстанция следва да даде с решението си.

Предвид изложеното и на основание чл. 267, ал. 1 ГПК, съдът

РАЗПОРЕДИ:

УКАЗВА на страните, че мотивната част на настоящото разпореждане има характер на проект на доклад по делото.

ДАВА възможност на страните да изразят становище по проекта на доклад.

ПРИКАНВА страните към доброволно уреждане на спора.

НАСРОЧВА делото за **12.10.2023г. от 11.00 часа**, за която дата и час страните да се призоват с връчване на препис от настоящото разпореждане, а на въззивния жалбоподател – и с препис от писмения отговор.

Съдът **УКАЗВА** на страните, че когато отсъстват повече от един месец от адреса, който са съобщил по делото или на който веднъж им е връчено съобщение, са длъжни да уведомят съда за новия си адрес. Същото задължение има и законният представител, попечителят и пълномощникът на страната. Съдът **ПРЕДУПРЕЖДАВА** страните, че при неизпълнение на това задължение всички съобщения ще се прилагат към делото и ще се смятат за редовно връчени.

Съдът **ПРИКАНВА** страните към постигане на спогодба, като им разяснява, че ако използват способите за медиация по Закона за медиацията ще направят по-малко разноски по производството, като ще уредят по-бързо правния спор, предмет на настоящото съдебно производство. До спогодба може да се достигне и по време на процеса, като съдът може да я одобри ако не противоречи на закона или добрите нрави, като с определение прекрати съдебното производство. При постигане на спогодба, ищецът може да поиска да му бъде възстановена половината от внесената държавна такса – чл. 78, ал. 9 от ГПК.

Съдът **НАПЪТВА** страните, че ако желаят могат да разрешат спора по доброволен начин, **чрез процедура по медиация, която дава възможност:**

- да се спести време;
- да се намалят разходите по разрешаването на спора;
- да бъде договорено от страните решение на спора, което максимално да удовлетворява интересите и на двете страни;
- да подобрите отношенията между страните, ако са важни за тях или се налага да продължат.
- да запазите имиджа и тайните си;
- обичайно се изпълнява доброволно;
- за да започнете медиация, няма значение на каква фаза е делото.
- медиация можете да проведете както на първа, така и на втора инстанция.

За да поискате започването на медиация е достатъчно да се свържете с координатор на Центъра за спогодби и медиация към Окръжен съд - Перник и Районен съд – Перник.

ДА СЕ ВРЪЧИ на страните препис от настоящото разпореждане за насрочване, ведно с обективирания в него проект на доклад по делото.

РАЗПОРЕЖДАНЕТО не подлежи на обжалване.

Съдия при Окръжен съд – Перник: _____